

Rumores de guerra

1995

Publicado en: *Informació i Debat*, nº 1029, Colegio de Arquitectos de Cataluña, Barcelona, abril-junio 1995.

Només rumors a Barcelona, però a Viena ja se senten els tambors. La guerra s'apropa, es fa tan present!, encara que es visqui com si no existís...

Alumnes com Dejan Panic són cridats al servei militar, i la “mili” a Belgrado es passa a la trinxera: els seus projectes agafen cada vegada més una acceleració desesperada, com necessitant concloure quelcom semblant a un testament arquitectònic, amb propostes que ara li surten plenes de dramatisme i essencialitat, les millors.

Amics com Suncan Durovic, que va poder sortir de Sarajevo, té els ulls sempre amb un lleu toc d'humitat i envermelliment: ja no hi ha ocells a la seva ciutat —per les bombes i la fam— em deia, comentant que tres dels últims cascs blaus abatuts havien caigut al costat de la seva antiga casa.

Veïns com Jurica Privisc, telefona espantat a la seva família a Zagreb, per a assabentar-se que —en efecte— un dels coets ha caigut a pocs metres d'una germaneta seva: per aquesta vegada no hi ha ferides físiques... ningú no podrà evitar les psíquiques.

I són els mateixos que avui poden trobar-se parlant amigablement en un café, però que uns pocs quilòmetres més enllà poden trobar-se disparant-se mútuament (!). No obstant, als tres encara se'ls veu somriure, per qué són joves (o sigui, tenen il·lusions), sense que això impedeixi que es trasllueixi un deix de tristesa.

És lògic que tot això et doni pell més fina, i que en llegir en *Informació i Debat* les crides d'Arquitectes Sense Fronteres per a treballar en aquelles terres, se sentin els propis batecs del cor per damunt del brut soroll de fons. Són convocatòries que et fan qüestionar si val la pena invertir tants esforços, energia i temps a remoure l'anquilosada (tinc dades) escena barcelonina, i si no seria de més profit fer-ho en una altra direcció.

Dubtes que desapareixen de seguida, en fullejar cinc pàgines més enllà, i trobar-me el típic escrit (que altres vegades es queda en meres converses) descoratjador, alacurt, pretesament demoledor, però tan sols mediocre, mal redactat i sense cap humor, simplement fruit d'una rebequeria: per escriure no només fa falta paper i llapis, sinó fins i tot una mica de cultura i sensibilitat.* Em resigno doncs i torno al tall. Penso que també és necessari que des de Catalunya alguns (tots!) ajudin a animar la il·lusió dels joves arquitectes, contra les crítiques dels vells menors de 40 anys (la joventut no és una cosa de l'edat). Encara que aquesta tasca sigui menys agraïda, ja que el que desperta no és solidaritat sinó les celotípies dels esperits mesquins, que s'entesten a sospitar foscors a on només hi ha bones intencions: obrir camins per a tothom, a cops de matxet si cal, o és que no som a la jungla? “L'aire, pica”.

*Veure els últims paràgrafs de l'article “Arquitectura clara”, *AB*, nº 48, COAC, Barcelona, juny, 1995

Foto 1

“El aire pica”, foto-contacto (foto: A. Estévez)